

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1912	61. Aargang

Zion og dets Stave, Tiende og den Forenede Orden.

(Tale af Apostel Orson F. Whitney i Salt Lake City den 17. December 1911.)

Det er mange Maaneder siden, at jeg havde den Glæde at overvære en Konference i „Ensign"-Staven, den Stav, som jeg selv bor i, og som jeg kan sige, at jeg er født og opdraget i, uagtet den ikke den Gang hed „Ensign", men „Salt Lake" Stav. Jeg glædede mig i vort Morgenmøde i „Assembly Hall", og jeg haaber, at den samme gode Aand, som var tilstede der, ogsaa vil vejlede mig i mine Bemærkninger. Medens dette er en Stavs-Konference, er det dog ogsaa et almindeligt Møde, og jeg antager, at der er flere Fremmede tilstede, som nærmest ere komne til Tabernaklet for at høre det store Orgel og Korets Sang og ikke saa meget for at høre en Fremstilling af vore Lærdomme. Men alligevel tror jeg, det er min Pligt, saa godt jeg kan, at fremsætte nogle af de Læresætninger, som Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder.

Til Oplysning for de „Fremmede indenfor vore Porte" vil jeg sige: Der er 62 Stave af Zion, og i hver Stav afholdes der hver tre Maaneder en Konference, hvortil de Hellige, som bo i den Stav, kaldes for at belæres om deres Pligter og for at foretage saadanne Forretninger, som maatte fremkomme til deres Behandling. Foruden andre Ting vise de ved opløftet Haand, at de enten give deres Billigelse eller nægte at give deres Billigelse af det, som er udført, og de love, hvis de ville, at opholde Kirkens og Stavens Embedsmænd. Disse Forretninger blive

som sædvanligt udførte i Konferencens Morgenmøde, saaledes at Eftermiddagsmødet kan benyttes til Udlæggelse af Lærdomme.

En Stav er en Afdeling af Kirken, der er saaledes organiseret, at den næsten er en Kirke for sig selv. Hver Stav er igjen inddelt i Ward, som ligeledes ere fuldt organiserede. De 62 Stave med deres Ward samt Missionerne, som tælle cirka 20 — omfattende det meste af Jordkloden — udgjøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I Almindelighed har en Stav samme Landomraade som et County, men der er Undtagelser fra denne Regel. Jeg sagde, at en Stav var saaledes organiseret, at den saa at sige udgjorde en Kirke for sig selv. Saaledes er det ogsaa med et Ward. Dersom enhver Stav blev tilintetgjort med Undtagelse af een, da vilde denne ene Stav udgjøre Kirken. Og dersom alle Ward skulde forsvinde med Undtagelse af eet, vilde dette ene være Kirken. Fuldkomment organiseret, som det er, med Præstedømmets Kvorummer og alle de øvrige af Kirkens Organisationer, vilde det være i Stand til at møde Forholdene og ved guddommelig Inspiration gjenopbygge Kirken og bære Herrens Værk frem. Som De ser, vilde det være vanskeligt at tilintetgjøre denne Organisation, fordi den er saa stærk, saa fuldendt, saa godt afpasset til det Arbejde, som hviler paa den, at det fremkalder Beundring, selv hos Fremmede, som undersøge den.

En eller anden har sagt, at Mormonkirkens Organisation var den mest fuldkomne, der var til, næst efter den tyske Hær! Dette er for mig omtrent det samme som at sige, at Solen er den klareste Lyskilde, der er til, næst efter Maanen! Der er i Virkeligheden ikke nogen Sammenligning mulig mellem Organisationen af Guds Kirke og en hvilkensomhelst borgerlig eller militær Øvrighed. Og dog tvivler jeg ikke om, at denne Udtalelse fremkom som en Kompliment og mente at se Sagen fra et retfærdigt Synspunkt. Vi se den dog fra en anden Side. Den tyske Hærs Organisation, hvad er den? Den repræsenterer det bedste af forrige Tiders militære Kundskaber. Den tyske Hær er muligvis den mest fuldkomne Organisation af denne Slags i Verden; men den er et Produkt af menneskelig Snille. De klogeste Generaler og de mest drevne Statsmænd have lagt hele deres Energi og Evner i Arbejdet for at frembringe denne udmærkede Krigsorganisation. Hvorledes blev Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige frembragt? Den kom ned fra Himlen og blev fremsat af en ulærd Dreng, som var kaldet til at være den Højestes Profet. Den er ikke et Produkt af verdslig Visdom, men en Aabenbaring fra Gud og saa langt over alt det, Mennesker kunne danne, at den taler for sig selv med Tordenrøst, bevidnende, at den er af Gud og ikke af Mennesker. Og dog var det en Dreng mellem 14—15 Aar, hvis Sind modtog den Inspiration, ud fra hvilken denne vidunderlige Organisation voxede saa stærk, saa fuld

af Livskraft, at det vilde være en Umulighed at udrydde den fra Jordens Overflade.

I tidligere Tid vilde et Skib paa Havet, som sejlede paa et Skjær eller mod et Isbjerg, som Regel fyldes med Vand og gaa til Bunds. Men nu bygger man Skibe, flydende Kaserner af Staal, der ere saaledes indrettede, at dersom eet Kammer eller een Afdeling bliver beskadiget ved et Sammenstød og fyldes, saa vil dette ikke forhindre Skibet fra at dampe videre over de skumklædte Bølger og fuldende sin Rejse. Jeg bruger dette som et Billede paa Guds Kirke med dens mange Stave, Ward og Missioner, hver med Embedsmænd, Medlemmer og fuldkommen udrustet, saaledes at hvis een Afdeling bliver tilintetgjort, da vil Kirken som et Hele — „det gode Skib Zion" — vedblive at styre over de oprørte Vande og i Sikkerhed naa sit Bestemmelsessted.

Hver Stavs øverste Ledelse bestaar af tre Højpræster, kaldet Stavs-Præsidentskabet, som med Højraadet, bestaaende af 12 Højpræster, leder Stavens Affærer. Disse 15 Mænd udgjøre en Kirkeret, som har Jurisdiktion i den Stav, hvori den præsiderer, og kan afgjøre alle Spørgsmaal mellem Medlemmer i den Stav. Disse Mænd virke uden noget Vederlag. Deres Hensigt er at udøve Retfærdighed. I hver Stav er der Kvorummer af Højpræster, Halvfjerds og Ældster, Embedsmænd i det melchisedekske Præstedømme, og i hvert Ward er der Kvorummer af Præster, Lærere og Diakoner, som udgjøre det aaronske Præstedømme. Hvert Ward staar under tre Højpræsters Ledelse — en Biskop med to Raadgivere. Biskoppen er en Dommer, og i Forbindelse med sine Raadgivere kan han dømme i saadanne Sager, som kunne opstaa mellem Medlemmerne af hans Ward, saadanne Ting, som Lærerne, der besøge Folket i deres Hjem, ikke kunne ordne i Mindelighed. Biskoprettens Afgjørelse kan appelleres til Stavens Højraad. Den højeste Straf, som en Kirkeret kan give, er Udelukkelse af Kirken. Biskoppen er en Dommer i Kraft af det aaronske Præstedømme, af hvilket Biskoppen er den øverste Embedsmand, men han præsiderer over sit Ward i Kraft af det melchisedekske Præstedømme, som er større og indbefatter den præsiderende Myndighed. Stave og Ward have alle kvindelige Understøttelsesforeninger, som sørge for de Syge og Trængende, trøste de Sørgende og udføre andre gode Gjerninger. De have ogsaa unge Mænds og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger, Søndagsskoler, Børneforeninger og Religionsklasser, ved Hjælp af hvilke Ungdommen bliver undervist i Kirkens Læresætninger og Love. Disse ere, hvad vi kalde Hjælpeorganisationer, Hjælp til Præstedømmet i Ledelsen af Stave og Ward.

Kirkens Hovedbestyrelse er sammensat af flere Raad og Kvorummer. En af disse, Det Første Præsidentskab, bestaaende af tre Højpræster, præsiderer over hele Kirken og leder dens Virksomhed. Dernæst kommer de Tolv Apostles Raad, hvis særlige Mission bestaar i at prædike Evan-

geliet i den ganske Verden. Hvor de ikke kunne gaa, skulle de sende andre, og i den Hensigt er et stort Korps af Halvfjerds kaldet til at assistere de Tolv. Over de Halvfjerds som et Hele præsidere syv Præsidenter. Dersom Kirkens første Præsidentskab opløses formedelst Dødsfald, indtager de Tolv Apostles Raad dets Plads som Kirkens højeste Myndighed, og skulde dette Raad ved Dødsfald eller af andre Aarsager blive opløst, ville de syv Præsidenter over de Halvfjerds tilligemed Medlemmerne af det første Halvfjerds-Kvorum have Ret til at overtage Ledelsen af Kirken. Og saaledes videre. Der er ogsaa en præsiderende Patriark samt lokale Patriarker, og der er en præsiderende Biskop med to Raadgivere, som bestyre Kirkens Finanser.

Saaledes er i Korthed Omridset af denne Kirkes ypperlige Organisation, hvis Formaal er at opbygge Zion og forberede Folket for Herrens anden Tilkommelse. De Sidste-Dages Hellige tælle nu i hele Verden omkring en halv Million Sjæle, hvoraf Størsteparten befinder sig i Zions Stave langsmed Klippebjergene mellem Kanada og Mexico. Omtrent to Tusinde Missionærer rejse stadig i de andre Dele af Verden.

Ordet „Stav" er brugt i Oldtidshistorien; dets Symbol er en Teltpløk og er Sindbilledet paa „Forsamlingens Tabernakel" — det transportable Tempel, som Israels Børn bar fra Ørkenen ind i det forjættede Land. I kjende vist alle det bibelske Udtryk vedrørende Zion: „Stræk dine Teltsnore langt ud, og befæst dine Teltpæle" (Es. 54:2).

Naar vi rejse et Telt, slaa vi Stave i Jorden og binde Snorene, saa at Teltet staar sikkert, og hver Stav og hver Snor, som tilføjes, giver Teltet forøget Styrke og Sikkerhed. Kirken har benyttet dette Symbol og deler sig selv i Stave, og hver Stav, som bliver organiseret, giver Hovedorganisationen forøget Kraft og Indflydelse.

Vor Hensigt er at opbygge Zion. Hvad mene vi med det? Hvad betyder dette Udtryk? Dersom I ville se efter i Eders Ordbøger, baade verdslige og religiøse, ville I finde, at „Zion" betyder noget højt og opløftet. Zions Bjerg var en af de Høje, som omgav Jerusalem. Profeten Joseph Smith gav denne Udlæggelse: „Dette er Zion — de Rene af Hjertet," og dette synes at have været Ordets Betydning fra de tidligste Tider. Enoks Stad, som formedelst sin Retfærdighed blev herliggjort i en saadan Grad, at den rejste sig over den ugudelige Verden, blev taget op til Himlen og blev saaledes bogstaveligt „høj og opløftet". Men Ordet har ogsaa en moralsk Betydning, idet det betyder de Rene af Hjertet, et Folk moralsk opløftet og aandelig ophøjet.

Enoks Zion kan betragtes som et Symbol, en Forløber for, hvad den Almægtige har i Sinde at gjøre i de sidste Dage. Ifølge Mose Bog „kaldte Herren sit Folk Zion, fordi de vare af eet Hjerte og eet Sind og levede i Retfærdighed, og der fandtes ingen Fattige iblandt dem". Enok saa' ned gjennem Tiderne og saa' Opfyldelsen af det, som

den Gang var bebudet. Han saa' de Sidste-Dages Zion, som skulde blive „hele Jordens Glæde", opfyldende den Profeti, som Esaias udtaler i følgende bevingede Ord: „Gjør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene; men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal hans Herlighed ses. Og Hedningerne skulle vandre hen til dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er opgangen for dig."

Enok saa' denne Dag, saa' Menneskeslægtens Historie udbredt for sig ligesom en aaben Bog. Han saa' Noa, prædikende Evangeliet for Folket, før Syndfloden kom, det samme Evangelium, som Enok selv prædikede, og som Adam havde prædiket i Tidernes Morgen. Dette vor Frelsers Evangelium er ikke lavet af Mennesker; ikke heller opstod det her paa Jorden, men det var indstiftet i Himlen, før Jorden blev skabt, og bestemt til at være det Middel, hvorigjennem Menneskets Frelse, Ophøjelse og evige Fremadskriden kunde opnaas. Det er blevet aabenbaret til Jorden Gang paa Gang i flere Uddelinger, af hvilke denne er den sidste og største — Tidernes Fyldes store Uddeling. Alle tidligere Uddelinger hentyde til og ere forbundne med den nuværende Uddeling af Evangeliet. Alle Nøgler og Kræfter henhørende til Menneskehedens evige Tilværelse ere her sammensmedede til een eneste, stor Kjæde. Fortiden maa forenes med Nutiden og begge disse med Fremtiden, ellers kan det fuldkomne ikke komme. Det er altsammen eet Værk — Herrens, det evige Evangeliums almægtige Ophav. Enok var Hovedet for en Uddeling af Evangeliet. Adam indtog den samme Stilling i sin Tid og blev forløst gjennem den samme Frelsensplan, som I og jeg nu adlyde. Enok forudsaa, at Noas Vidnesbyrd vilde blive forkastet af hans Samtidige. Noa prædikede i 120 Aar og naaede kun at omvende otte Sjæle, sig selv indbefattet. Som Enok havde forudset, blev Himlens Sluser opladte, den store Afgrunds Kilder aabnede, og Jorden blev oversvømmet, de Ugudelige omkom, og deres Aander kastedes i Fængsler i den usynlige Verden for der at oppebie det Tidspunkt, da Guds Søn og hans Tjenere skulle komme og prædike det samme Evangelium til de Døde, som de prædikede til de Levende. Enok hørte en Røst fra Jordens Indre, som raabte: „Naar skal jeg hvile? Naar vil min Skaber helliggjøre mig, at jeg maa hvile, og Retfærdighed forblive en Tid paa mig?" Og han adspurgte Herren, og Herren viste ham i et Syn Frelserens Komme for at dø for Verdens Synder. Han saa' Kristus korsfæstet og opstige til Himlen, og igjen spurgte han: „Naar skal Jorden hvile?" Herren svarede ham i disse Ord: „Saa sandt jeg lever, skal jeg komme i de sidste Dage, i Ugudelighedens og Hævnens Dage, for at opfylde den Ed, jeg har svoret dig angaaende Noas Børn. Og Dagen kommer, da Jorden skal hvile, men før den Dag skulle Himlene formørkes, og et

Mørkets Slør skal indhylle Jorden; Himlene skulle ryste og ligeledes Jorden, og stor Trægsel skal der være iblandt Menneskenes Børn; men mit Folk vil jeg bevare. Og Retfærdighed vil jeg sende ned fra Himmelen, og Sandhed vil jeg bringe frem af Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Enbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde, ja, om alle Menneskers Opstandelse. Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed fare hen over Jorden, lig en Oversvømmelse, for at indsamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk kan omgjorde sine Lænder og se frem til min Tilkommelses Tid; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem. Og Herren sagde til Enok: Da skal du og hele din Stad møde dem der, og vi skulle modtage dem i vort Skjød, og de skulle se os. Og vi skulle falde dem om Halsen, og de skulle ligeledes falde os om Halsen, og vi skulle kysse hverandre. Og der skal min Bolig være, og den skal kaldes Zion, som er udkommen fra alle Skabelser, som jeg har gjort, og i en Tid af Tusinde Aar skal Jorden hvile."

Fem Tusinde Aar forløb, uden at nogen Profet fremstod og forkyndte Opfyldelsen af denne store Profeti. Ja, selve Profetien var skjult og ukjendt, indtil Joseph Smith, forlenet med Kraft fra det Høje, bragte den tabte Kundskab frem for Lyset. Det var ham, som paabegyndte dette Værk, der ifølge vor Tro er bestemt til at opfylde disse gamle Profetier. Allerede i Begyndelsen af vor Kirkes Historie fremsatte Profeten en Plan, hvis Formaal var at opbygge det ny Jerusalem her i Amerika, som han erklærede var „Zions Land". Han lærte os ogsaa om Enoks Stad og Maaden, hvorpaa den blev forløst. Det er sikkert, at Apostlerne i Jerusalem forsøgte at oprette den samme Orden, som vilde forene Disciplene i alle verdslige og aandelige Ting, og som vilde banlyse Fattigdom, Egenkjærlighed og Uret og sikre Lighed, Ærlighed og Retfærdighed — forsaavidt det er muligt, at disse kunne existere iblandt Mennesker. Det var, hvad der helliggjorde Enoks Folk i gamle Dage. Mormons Bog, en Optegnelse indeholdende en Beretning om en Gren af Israels Hus og dens Historie paa dette Kontinent fra 600 Aar før Kristus til omtrent 400 Aar efter Kristus, et Folk, for hvilket Frelseren viste sig efter sin Opstandelse, og blandt hvilket han organiserede sin Kirke efter samme Mønster som i Jerusalem — Mormons Bog, oversat af Joseph Smith, fortæller, hvorledes Lehis Efterkommere indgik i en Orden, som gjorde dem lige, rene og stærke, saaledes at de i 200 Aar havde en ligefrem Forsmag paa Tusindaarsriget, den Fredens og Retfærdighedens Periode, som alle gode Mænd og Kvinder, der tro paa Profetierne, se hen til i de sidste Dage. Et Aar efter at Kirken var organiseret, blev den samme „Forenede Orden" — for saaledes kaldtes den — indført med det Formaal at opbygge Zion og opfylde de gamle

Profeters Forudsigelser. Grundtanken i denne Orden, der blev fremsat i en af Kirkens første Aabenbaringer, var den: „Og enhver skal søge sin Næstes Fordel og gjøre alle Ting med Øjet fæstet alene paa Guds Ære." Joseph Smith søgte at indføre en Samfundstilstand, gjennem hvilket et Folk kunde blive beredt til at modtage Herren og forberedes paa at indgaa i den celestiale Herlighed, hvor en saadan Tilstand hersker.

I Kirkens første Tid var der Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, men ingen Højpræster, Halvfjerds, Biskopper, Ward eller Stave. Disse bleve tilføjede, eftersom Nødvendigheden krævede det. De første Biskopper bleve indsatte formedelst Indførelsen af den Forenede Orden. David Whitmer, et af de tre Vidner til Mormons Bog, paastod, efter at han havde forladt Kirken, at eftersom Kirkens første Embedsmænd vare Ældster, Præster, Lærere og Diakoner, saa vare alle, der senere bleve lagte til formedelst Kirkens Udvikling og Fremgang, ikke kaldede af Gud, men af Mennesker. Vi kunne dog ikke indrømme dette. Herrens Værk voxer og udvikles og indeholder i sig selv alle de Kræfter, som ere nødvendige til dets Udvikling. Apostelskabet var altid i Kirken, ligeledes Højpræster, Halvfjerds og Biskopper; de vare uadskilleligt knyttede til Præstedømmet og bleve kaldte frem, da de vare nødvendige. Den nuværende Inddeling i Ward, Stave og Missionærer var skimtet fra Begyndelsen; men den nyligt organiserede Kirke kunde ikke have nøjagtigt det samme Udseende som det fuldt udviklede og til sit store Arbejde velrustede Samfund. De, som ville holde Skridt med dette Værk, maa voxe med det, og dette kan kun gjøres paa een Maade, og det er ved vedblivende at gjøre godt, at arbejde i den rigtige Retning. Dette gjør Mænd og Kvinder fremadskridende og sikrer dem Lykke og Frelse. Undladelse af at gjøre dette gjorde David Whitmer stillestaaende og foraarsagede hans Fald. De, som blive ligegyldige og uvillige til at gaa fremad til Fuldkommenhed, ville rimeligvis findes blandt dem, som finde Fejl ved de Forandringer, der nødvendigvis maa ske i Udviklingen af Herrens Værk.

„Mormonismen" har aldrig og vil aldrig forandre sine Lærdomme; de ere evige og uforanderlige. Men den vil forandres i Udseende og i Forhold, eftersom Tiden gaar. Naar vi bygge et Forsamlingshus i Dag, saa lave vi ikke et Bjælkehus. Tidligere brugte vi Bjælker til vore Forsamlingshuse, Skoler og Hjem; men nu kunne vi bygge af Sten, Marmor, Onyks og Jern, og vort Arbejde er Herren lige saa velbehageligt som det, vi udførte i Fattigdommens og Nødens Tid. Det vilde være urimeligt at finde Fejl ved disse materielle Forbedringer, men ikke mere urimeligt end at finde Fejl ved de Forandringer, som finde Sted i Præstedømmets Organisation og ved Tilføjelsen af Hjælpe-Organisationer fra Tid til anden.

(Fortsættes.)

Onsdag den 15. Maj 1912.

Præsident Andrew Jensons Afskedshilsen.

Endelig er Tiden kommen, da jeg endnu en Gang skal sige Farvel til gamle Norden for at vende tilbage til mine Kjære i det fjerne Vest. Jeg anede ikke, da jeg ankom til Kjøbenhavn i Begyndelsen af Aaret 1909, at min Missionsvirksomhed i Skandinavien skulde vare saa længe. Ejheller havde jeg nogen Forudfølelse af, hvor ejendommelig og mangesidig min Erfaring skulde blive, men nu ved Slutningen af min Mission føler jeg mig inderlig taknemlig til min himmelske Fader for, hvad jeg i Forening med mine Brødre og Medarbejdere i denne Del af Herrens Vingaard har gjennemgaaet og er bleven forundt at udføre. Siden Kristi Tjenere 1850 begyndte at prædike Evangeliets Fylde for Nordens Indbyggere, har Modstanden mod Sandheden maaske aldrig været haardere og mere planmæssigt anlagt end netop i Løbet af de sidste tre Aar. Baade i Danmark og Norge er der bleven holdt talrige antimormonske Foredrag; Præster og Presse have gaaet Haand i Haand for at føre Folket bag Lyset ved falske og forvrængede Fremstillinger af de Sidste-Dages Helliges Lære og Missionsvirksomhed. Ja, man kan næsten sige, at en sand Syndflod af antimormonske Bøger, Traktater, Avis-Føljetoner, Viser, Vittigheder og Illustrationer har oversvømmet Landet; det meste af det har rigtignok været Opkog af gamle, forslidte Løgnehistorier, som for et Par Menneskealdre siden bleve fuldstændigt gjendrevne i andre Lande; men det har dog haft den Virkning, at det paa flere Maader har gjort Indtryk paa et lettroende Publikum, skjøndt de forslidte Fortællinger have drejet sig om Mangt og Meget, der kun existerer i mormonfjendtlige Menneskers Indbildning. Det Hele har imidlertid snarere gjort os godt end ondt. Vi have billedlig talt „fisket i det oprørte Vand", fordi vi have høstet Fordel af den gratis Reklame, som vore Modstandere have givet os, og Følgen har været, at de religiøse Sandheder, som vi udbrede iblandt Folket, ikke i en hel Menneskealder have gjort saa glimrende Fremskridt i gamle Norden som netop i de sidste tre Aar, medens Kampen mod Kristi sande Lære var haardest. Derfor er det mig en meget stor Glæde at kunne nævne, at i Løbet af de tre Aar og tre Maaneder, jeg har præsideret over Missionen, er der ved Daab tillagt vore Menigheder næsten 1300 Sjæle. I samme Tidsrum er der omdelt omtrent 3 Millioner Bøger og Skrifter, der omhandle Jesu Kristi Lære, og vore Missionærer have aflagt omtr. $1^1/_2$ Million Husbesøg blandt Fremmede. Samtidig er der trykt 10,000 Exempl. af Den Kostelige Perle, 10,000 Exempl. af en billigere

Udgave af Mormons Bog, 52,000 af Den Fremmede fra Vesterland og flere Oplag af mindre Traktater, hvoraf især Straaler af levende Lys i en Serie af 12 Numre; i det Hele 2,236,000, og 10,000 Troes-Artikler; nu ved min Afrejse er en Udgave af et nyt Reference-Værk

Andrew Jenson

med Titlen „Citater og Henvisninger" under Pressen, og det er overdraget Ældste Oluf J. Andersen at fuldføre det, inden han vender hjem.

Jeg takker mine hengivne Brødre og Medarbejdere, som saa trofast have staaet ved min Side i Missionsmarken; men særlig takker jeg Ældste Oluf J. Andersen for den Dygtighed og Troskab, hvormed

han som Translatør og Redaktionssekretær har staaet mig bi i Udgivelsen af det skrevne Ord, og for den Paalidelighed, hvormed han har ført Overopsynet med Missionens Affærer her i Hovedkvarteret under mine hyppige Rejser ude omkring i Missionsmarken. Ligeledes føler jeg mig forpligtet overfor Ældsterne Niels P. Nielsen jr., Henry O. Poulsen, Joseph K. Nicholes og P. Waldemar Nielsen, der alle have virket til min fuldstændige Tilfredshed som Missionssekretærer.

Og idet jeg takker Alle for den Velvillie og Bistand, som er blevet mig tildelt i den Tid, jeg har virket iblandt dem, haaber jeg, at den samme Gunst og Hjælp vil blive ydet min værdige Eftertræder, der som en af Norges Sønner annammede Evangeliets Fylde i sine Drengeaar, og som hele Tiden derefter har virket trofast og nidkjært for Herrens Sag baade i Norge og Amerika.

Jeg føler mig forvisset om, at den skandinaviske Mission fremdeles vil vedblive at trives under hans Ledelse, og forhaabentlig vil Fremgangen blive endnu større end under mit Præsidium.

Idet jeg nu for syvende Gang byder mit Fødeland og de øvrige skandinaviske Lande mit Farvel, nedbeder jeg Guds Velsignelse over Danmarks og Norges Indbyggere med de respektive Kongefamilier og Regeringer, over Danmarks Rigsdag og Norges Storthing, og jeg ønsker oprigtigt, at Gud vil inspirere disse Landes Raadgivere til at vedtage saadanne Love, som kunne sikre Landenes Børn fuldstændig Religionsfrihed ved at adskille Stat og Kirke og derved give hvert Menneske uindskrænket Frihed til at dyrke den Almægtige efter sin egen Samvittigheds Bydende. Særligt beder jeg Gud velsigne mine Brødre og Søstre i Evangeliet, hvis behagelige Bekjendtskab og Venskab jeg har nydt under mit Ophold i disse Lande. Jeg skal møde de fleste af dem igjen, dog ikke alle, thi nogle af dem ville snart blive bortkaldte til et bedre Liv; men det er mit Haab, at vi alle der maa mødes som frelste og salige Væsener i Guds Rige.

Tilsidst beder jeg Gud velsigne alle vore oprigtige og sandhedssøgende Sjæle, og at han vil lede dem paa det rette Spor.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd i Jesu Navn om, at den Lære, som i Almindelighed benævnes Mormonismen, er Jesu Kristi sande Evangelium, og at Alle, som annamme og efterleve den, ville blive lykkelige og tilfredse i dette Liv og i den tilkommende Verden arve det evige Liv, som vor Frelser selv har lovet.

Det er ikke uden en vis Grad af Vemod, hvormed jeg denne Gang byder gamle Norden Farvel. Skjøndt mit Hjem de sidste 46 Aar har været i det fjerne Amerika, saa har jeg dog stedse den Følelse, at jeg er en Nordens Søn, og mit Hjerte slaar bestandigt varmt for Fædrelandet og dets Kaar. Jeg kjender det skandinaviske Folk bedre end noget andet Folk paa Jorden, og derfor elsker jeg det, som jeg elsker mit eget

Kjød og Blod. Og derfor vil man kunne forstaa, at jeg med svulmende Bryst og med taarefyldte Øjne siger Farvel og hjertelig Tak for denne Gang.

Kjøbenhavn den 15. Maj 1912.

Andrew Jenson.

Hilsen til Missionærerne og de Hellige i den skandinaviske Mission.

Ifølge Beskikkelse fra Kirkens Første Præsidentskab til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission efter Præsident Andrew Jenson forlod jeg i Forening med min Hustru og to af vore Børn Salt Lake City den 6te Marts og ankom den 31. s. M. til Kjøbenhavn, hvor jeg blev budt Velkommen af min Ungdomsven, Ældste Oluf J. Andersen. Præs. Jenson var nemlig til Konference i Aarhus, der var begyndt Dagen før.

Det er med besynderlige Følelser, jeg overtager denne ansvarsfulde Stilling, der har været beklædt af saa mange dygtige Mænd, og af hvilke flere for mig have været Fædre i Kristo fra min Ungdom. Jeg er mig min Ringhed og min Ufuldkommenhed fuldt bevidst, ikke mindst fordi jeg overtager Pladsen efter en saa dygtig, ihærdig og vel rutineret Missionær som Ældste Andrew Jenson; men jeg stoler paa Herrens Hjælp og mine Medarbejderes Bistand og haaber, at den samme Tillid, Kjærlighed og Velvillie, som er bleven vist min værdige Forgjænger baade fra Ældsterne og de Hellige, maa overføres paa mig, da min Stræben skal være at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt for at fortsætte det gode Arbejde, som hidtil er udført i den skandinaviske Mission; naar vi samarbejde i Enighed, haaber jeg, at Herren vil give os en rig Høst af gode Frugter.

Til Ældsterne vil jeg sige: Anvend eders Tid vel. Husk, at vi have forladt Alt her i Verden og stillet os til vor himmelske Faders Raadighed; hver Evne og hver Hensigt bør da helliges ham i vort Arbejde, som er at bringe Sjæle til Gud. Vi ere Sandhedsbudbærere ikke alene i Ord, men i Liv og i Exempel. Vi bære Herrens Præstedømme i skrøbelige Kar; men „vi skulle formaa alt i Kristo, som kan gjøre os stærke". Søg Herren om Visdom og Udholdenhed, saa vil vor Mission til Trods for Selvforsagelse, Savn og Længsler blive Glandspunktet i vort Liv; ikke alene ville vi selv høste Glæde, men ogsaa de, som hjemme have vaaget over vort Arbejde og afhjulpet vore Fornødenheder, ville med os nyde den søde Forsmag paa himmelsk Salighed og Fryd ved at være Guds Venner og loyale og patriotiske Stridsmænd i Sandhedens Tjeneste.

Sammen med Præs. Jenson har jeg besøgt alle sex Konferencer, og

med Undtagelse af Aarhus har jeg overværet deres Foraarskonference-Møder, hvorved jeg er bleven bekjendt med Stillingen i hver især, og det er mig en sand Glæde at kunne sige, at jeg overalt har fundet Stillingen god og Fremtidsudsigterne lyse. Jeg har ogsaa nu modtaget Missionens Finans- og Forretningsaffærer og finder Alt i den ønskeligste Orden. Idet jeg takker Præs. Andrew Jenson paa den skandinaviske Missions Vegne for hans gode Arbejde, ønsker jeg og alle de Hellige ham en lykkelig og velsignet Rejse tilbage til hans Hjem i det fjerne Vest.

Til Slutning henvender jeg mig til Ældsterne og de Hellige om at erindre mig i deres Bønner og yde mig deres fælles Bistand, saa at jeg med Visdom og Forstand maa kunne udføre mine Pligter til Guds Riges Fremme og hans Navns Ære. Jeg takker Ældste Oluf J. Andersen for den Venlighed og Hjælp, han allerede har ydet mig, og ønsker ham med Hustru en velsignet Hjemrejse efter en saa lang og hæderlig Mission, som han har udført.

Maa Gud velsigne Zions Sag saavel i Skandinavien som i hele Verden, thi „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa".

Eders ydmyge Broder og Medarbejder

Martin Christophersen.

Missionsnyheder.

Ankomst. Torsdag den 9. Maj ankom Ældsterne Anthon M. Jensen fra Purple Springs, Canada, og Søren M. Sørensen fra Koosharem, Utah, for at virke i den skandinaviske Mission.

Beskikkelse. Ældste James H. Martin er bleven beskikket til at virke i Bergen, Anthon M. Jensen i Aarhus og Søren M. Sørensen i Aalborg Konference.

Afløsning. Ældsterne Carl C. Jensen fra Aalborg, Michal Hansen og Andrew H. Andersen fra Aarhus forlode Esbjerg den 30. April, og John Halvorsen forlod Kristiania den 24. April; de afsejlede alle fra Liverpool den 2. Maj med Dampskibet „Corsican".

Peter A. C. Pedersen og Jonathan C. Jensen fra Aalborg forlode den 30. April for at foretage en Rejse i det sydlige Europa og ville afsejle fra Liverpool den 30. Maj med Dampskibet „Corsican".

Andrew C. Andersen og Jacob Jensen forlode Kjøbenhavn den 8. Maj for at besøge Tyskland og andre Lande og ville afsejle fra Liverpool den 17. Maj med Dampskibet „Tunisian".

Præsident Andrew Jenson i Følge med Ældste Peter C. Rasmussen fra Aarhus afrejste fra Kjøbenhavn den 15. Maj for over Sibirien, Kina og Hawai at naa sit Hjem. Vi ønske alle disse Brødre en heldig og behagelig Rejse over Land og Hav.

Søndagsskolernes Program for Juni 1912.

1. Klasse.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se Side 155 i „Stjernen"s 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

2. Klasse.

16. Lektie: Paulus besøger Derbe — kommer til Troas — ser et Syn — omvender Lydia i Philippi — uddriver en Spaadomsaand — hudstryges og fængsles. — Fængslet aabner sig af sig selv. — Stokmesteren omvendes. Ap. Gj. 16. Kap.
17. Lektie: Paulus prædiker og forfølges i Thessalonica — drager til Athenen — prædiker mod Afguderi og om Jesus — omvender Nogle. Ap. Gj. 17. Kap.
18. Lektie: Paulus kommer til Korinth — arbejder tilligemed Aquilas og Priscilla, prædiker — Jøderne staa imod — Herren trøster ham — lader Hovedet rage i Kenchrea — kommer til Ephesus osv. — Apolos lærer i Ephesus, lærer af Aquilas og drager til Achaia. Ap. Gj. 18 Kap.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Konferencen i Kristiania begyndte Torsdag Aften den 11. April med en Koncert af Sangkoret, som var godt besøgt baade af Fremmede og Søskende. Et interessant Program blev udført, og alle, som toge Del i det, gjorde deres Sager godt.

Fredag Aften afholdt de Unge Mænds- og Kvinders Forening deres Konference. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte", Bøn af Ældste Olaf Andersen, hvorefter Salmen: „Salems Konges Præstedømme" blev sunget. Præsident John Halvorsen bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Konferencen maatte blive interessant og lærerig. Rapporter blev derefter afgivne om Foreningens Tilstand i følgende Grene: Drammen, Frederikshald, Frederiksstad og Kristiania. Af Rapporterne fremgik det, at der var udført et godt Arbejde i disse Grene i de sidste sex Maaneder.

Præsident Halvorsen talte om de store Fordele, som opnaaedes ved at erhverve sig Kundskaber i den unge Alder. Han opmuntrede Alle til at tage virksom Del i Ungdomsforeningen. Følgende Program blev derefter udført: 1. En Kvartet, bestaaende af Ældsterne Lorenzo Swensen, Arthur L. Olsen, Alf. C. Larsen og Helmer P. Andersen som sang: »School

thy feelings«. 2. Søster Line Hansen talte om Emnet: „Ungdommens Pligter og Rettigheder". 3. Solo: Ældste Arthur L. Olsen. 4. En kort biografisk Skildring af Br. Henry Crosby. Missionspræsident Andrew Jenson benyttede derefter Resten af Tiden. Han talte om Visdomsordet og sagde, at vi ved at adlyde denne Lov kunne erhverve os et sundt Legeme, i hvilket Guds Aand kan bo. Endvidere forklarede han Ægteskabspagtens store Vigtighed og Betydning.

Om Lørdagen afholdtes to Præstedømsmøder, hvor alle Ældsterne afgave Rapporter om deres Arbejde og modtoge gavnlige Instruktioner fra Præsident Jenson.

Aftenmødet begyndte Kl. 8.30 med Salmen: „Morgenrødens Straaler bryder". Bøn af Ældste Herman O. C. Christensen og Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Efter nogle Aabningsbemærkninger af Præsident Halvorsen aflagde følgende Grensforstandere deres Rapporter: James B. Larsen, Frederikshald, John R. Nielsen jr,, Sarpsborg, F. C. Sørensen, Frederiksstad, Anton J. T. Sørensen, Odalen. Salmen: „Glade, o Fader, vi dig vil behage" blev sunget til Afvexling, hvorefter Rapporter af Victor D. Nelson, Kristianssand, Geo. A. Petersen, Arendal, Olaf Andersen, Larvik, Carl P. Lind, Tønsberg, Jacob W. Olsen, Drammen, og Joh. Halvorsen, Kristiania. Uagtet Ældsterne havde mødt en Del Modstand, vare de dog ikke blevne forhindrede i at bære deres Vidnesbyrd. Præsidenterne Andrew Jenson og Martin Christophersen udtalte deres Glæde og Tilfredshed med de afgivne Rapporter.

Mødet sluttede med Salmen: „O Fader, lad mit Hjerte faa". Taksigelse af Ældste Orson C. Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference. Skolen aabnedes med Sangen: „I vort elskte Deseret"; Bøn af Ældste C. M. Nielsen, og Sangen: „Kom Brødre, Søstre, I, som frem".

Præsident Halvorsen udtalte sin Tilfredshed over at se saa mange tilstede og mindede Forsamlingen om de Pligter, der paahvile Forældrene med Hensyn til Opdragelsen af deres Børn. Gode Rapporter bleve derefter givne fra følgende Søndagsskoler: Drammen, Larvik, Arendal, Frederikshald, Frederiksstad og Kristiania. Sangen: „Se et Land mere skjønt end en Dag" blev afsunget, hvorefter Kristiania Søndagsskole udførte et godt indøvet Program, bestaaende af Lektier af de forskjellige Klasser, en Solo af Søster Dagmar Ruth Madsen, en Deklamation af Søster Dagmar Jacobsen og en Duet af Eyolf Larsen og Marcus Madsen. Præsident Jenson sagde, at Fremgangen i de sidste sex Maaneder havde været større end nogensinde tidligere, og opmuntrede Børnene til Flid og til at være gode og høflige i deres Optræden. Præsident Martin Christophersen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og om Herrens Værks Fremgang. Sangen: „Velsign o Gud, dit Folk" blev afsunget, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste Anton J. T. Sørensen.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag aabnedes med Salmen: „Fader vor paa Himlens Throne"; Bøn af Ældste John Berntsen, og Salmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre".

Præsident John Halvorsen udtalte sin Glæde over at være tilstede og haabede, at Eftermiddagens Forhandlinger maatte foregaa paa en for Gud behagelig Maade. Følgende Ældster bar korte, men kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed: Paul E. Strømnes, Lorenz Swensen, Orson Nielsen, O. Wilford Petersen, Hyrum S. Andersen, A. Woodruff Sørensen, Herman O. Christensen og Ole A. Wold. Til Afvexling blev Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden" sunget. Derefter talte Carl J. Olavesen, Helmer P. Andersen, Ether Frederiksen, Geo. A. Petersen og N. Jra Nelson.

Præsident John Halvorsen afgav følgende Rapport over Arbejdet i Kristiania Konference i de sidste sex Maaneder: 76,957 Skrifter uddeltes, 27.366 Fremmedes Huse besøgtes, 5056 evangeliske Samtaler, 628 Møder afholdtes, 53 døbte, 7 Børn velsignede, 1 ordineret til Præst og 3 til Lærere. Salmen: „Nu Israels Gjenløser, vor eneste Lyst" blev afsunget, hvorefter Clara Marinda Sørensen fra Zion bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet.

Præsident Andrew Jenson foreslog Kirkens General-Autoriteter til Opholdelse, som de bleve vedtagne ved den sidste Konference i Salt Lake City. Følgende Brødre bleve løste med Tilladelse til i Maj at vende tilbage til deres Hjem i Zion: Konferencepræsident John Halvorsen, Konferencesekretær Lorenzo Swensen, Anton J. T. Sørensen, Carl P. Lind, Hyrum S. Andersen. Følgende Missions- og Konference-Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmigt vedtagne: Andrew Jenson som Missionspræsident og Martin Christophersen som hans Efterfølger. O. J. Andersen som Oversætter for „Stjernen", Valdemar Nielsen som Missionens Sekretær, C. M. Nielsen som Præsident over Kristiania Konference med Alfred C. Larsen som Sekretær.

Frederikshald og Sarpsborg Gren: John R. Nielsen jr. som Forstander med James V. Larsen som Medarbejder.

Odalen Distrikt: Ole A. Vold som Forstander med J. Vern Nielsen som Medarbejder.

Arendal Gren: Geo. A. Petersen som Forstander med Jahn Berntsen som Medarbejder.

Larvik Gren: Viktor D. Nelson som Forstander med Ole C. Olsen som Medarbejder.

Skien Gren: Orson C. Olsen som Forstander med Helmer P. Andersen som Medarbejder.

Drammen: Olaf Andersen som Forstander med Carl J. Olavesen og Geo. D. Petersen som Medarbejdere.

Kristiania: Jacob W. Olsen som Forstander med Alf. C. Larsen, Paul E. Strømnes, Ether Frederiksen, A. Woodruff Sørensen, Herman O. Christensen, Parley H. Johnsen, N. Jra Nelson og O. Wilford Petersen som Medarbejdere.

Mødet sluttede med Salmen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger"; Taksigelse af Ældste Alf. C. Larsen.

Aftenmødet begyndte Kl. 7. Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil", blev afsunget; Bøn af Ældste John R. Nielsen jr.; Salmen:

„Fryder eder, Zions Sønner". Præsident C. M. Nielsen var den første Taler. Han paaviste, hvor falske og urimelige de Beskyldninger vare, som rejstes mod Kirken i disse Lande. Ældsterne Lorenzo Swensen, Arthur Olsen, Alf. C. Larsen og Helmer P. Andersen sang en Kvartet: »Soldiers farewel«. Præsident Martin Christophersen udtrykte sin Glæde over at være ankommen til sit Fødeland for at forkynde Sandhedens Evangelium; han fortalte nogle Tildragelser fra sin Ungdom, der stod i Forbindelse med Kirken, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse. Missionspræsident Andrew Jenson talte om: „Hvad er sand Kristendom?" og viste, at den sande Kristi Kirke burde følge hans Lære.

Mødet sluttede med Salmen: „Brødre, lør vi ihukomme", og Taksigelse af Ældste Olaf Andersen.

Mandag Aften holdt Ældste Anton J. T. Sørensen et godt besøgt Foredrag, der var et Svar til Pastor Carl Schreiner; han modbeviste fuldstændigt de mange falske Beskyldninger, som denne Præst havde rejst imod os.

Konferencen har som Helhed været god, og vi haabe, at der er udrettet meget godt gjennem disse Møder. Sangkorets smukke Sang under hele Konferencen blev meget paaskjønnet, og Hjælpeforeningen gjorde sin Del til at gjøre Konferencen behagelig ved at forsyne Missionærerne med Mad og Drikke, saalænge den varede.

Lorenzo Swensen,
Konferencens Sekretær.

Missionærernes Rapport for April 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	13	3840	115	1001	304	50	2	1	3
Peter C. Rasmussen	Aarhus	21	10386	196	4428	399	112	7		2
Richard C. Miller	Kjøbenhavn	24	14171	186	5580	626	116	7	1	3
Hyrum D. Jensen	Bergen	15	2940	244	1539	441	100	4	2	4
C. M. Nielsen	Kristiania	29	12461	127	7189	810	116	5		2
Fred. C. Mickelsen	Trondhjem	9	7398	210	1755	495	69	2		3
Totalsum for Missionen		111	51196	1078	21492	3075	563	27	4	17

Indhold:

Zion og dets Stave, Tiende og den Forenede Orden 145
Præsident Andrew Jensons Afskedshilsen 152
Hilsen til Missionærerne og de Hellige i den skandinaviske Mission 155
Redaktionelt:
Missionsnyheder 156
Søndagsskolernes Program 157
Foraarskonferencen i Kristiania 158
Missionærernes Rapport 160

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).